

SAMMEN PÅ VEI MOT LIVET

Kirkenes Verdensråds (KV) nye misjonsdokument ("Sammen på vei mot livet: Misjon og evangelisering i endrede landskap"), som skal få sin endelige form på Generalforsamlingen i Busan, Sør-Korea i 2013, opplever jeg som en stor gave til verdens kirker! Misjon er ikke noe vi *driver med* som kirke. Misjon er noe vi *er*.

Det grunnleggende perspektivet i dokumentet er hentet fra Jesu ord i Joh 10:10: "Jeg er kommet for at dere skal ha liv og overflod." Det tydeliggjøres at misjon omfatter alle aspekter av livet, og med bakgrunn i dette presenteres en helhetlig forståelse av misjon, der blant annet evangelisering, diakoni, dialog med mennesker av annen tro, politisk arbeid og vern om skaperverket inkluderes i misjonsbegrepet.

KV utfordrer kristne og kirker til å være levende og dynamiske budbringere av evangeliet og understreker at de gode nyhetene ikke først og fremst er diakonale og politiske handlinger, men Guds gjerning i Jesus. Evangelisering defineres som: "Å dele sin tro og overbevisning med andre, å invitere dem til etterfølgelse, enten de tilhører andre religiøse tradisjoner eller ikke."

I avsnittet "Spirit of Liberation" kan man lese en slags "trosbekjennelse" der det blant annet heter at Guds hensikt med verden er å gjenskape ("re-create") det Gud allerede har skapt i kjærlighet og visdom. Jeg mener at denne visjonen for alt det skapte på avgjørende måter gir mening til den nåværende verden, til menneskets historie og til våre liv. Fordi Guds hensikt er gjenskapelse lever vi i troen på at det å ta vare på skaperverket, å gjøre godt mot andre mennesker og å arbeide for godhet, rettferdighet og fred, er noe som vil bli brukt av Gud i Guds arbeid for å gjenskape verden.

I det perspektivet må vi i tillegg til *barmhjertighet*, også snakke om *rettferdighet*. For mens barmhjertighet har å gjøre med sjenerøsitet, noe som kommer fra menneskers gode vilje og som kan trekkes tilbake nær sagt når som helst, er rettferdighet resultat av sosiale strukturer som garanterer menneskelige rettigheter. Derfor tar dokumentet, ikke overraskende, til orde for at kirken må bidra til å utfordre og endre urettferdige systemer, maktstrukturer og økonomiske, sosiale, kulturelle og politiske systemer som opprettholder fattigdom, diskriminering og dehumanisering. Dette har alltid vært viktige anliggender i KV-sammenhenger. Det nye denne gangen er altså den sterke vektleggingen av også andre sider ved det kristne vitnesbyrdet.

Som metodist er jeg vant til å snakke om to former for hellighet: Personlig hellighet og sosial hellighet. Personlig hellighet har med vårt åndelige liv å gjøre, vår gudsrelasjon. Den sosiale helligheten har med våre relasjoner til medmennesker, samfunnet og resten av skaperverket å gjøre. Disse to kan ikke rives fra hverandre, men er begge konsekvenser av at Guds Ånd hele tiden virker. Overalt. Det er ikke slik at vi bringer Ånden ut til steder der Ånden ikke er, for Ånden er overalt. Derfor beskrives misjon i KV-dokumentet som "å slå følge med Ånden ("joining in with the Spirit") og forstå dens virke i verden".

Som kristne tror vi at verden er Guds verden og at både mennesket, samfunnet og resten av skaperverket er i behov av frelse. Den amerikanske metodistteologen Theodore Runyon snakker om "hellig misnøye med urettferdige strukturer" som er i strid med Guds hellighet og som derfor må forbedres. Aktivt samfunnsengasjement, blant annet for fred og rettferdighet, og vern om skaperverket, er derfor naturlige konsekvenser av en levende gudsrelasjon.

Dette er ikke noe som kirken har funnet på i nyere tid. Dette har alltid vært en viktig del av kirkens arbeid. Dette engasjementet har røtter tilbake til Det gamle testamentets profeter, og ikke minst til Jesus. Det er interessant å lese hva som var Jesu første offentlige ord etter at han stod fram og tok fatt på sin tjeneste. I synagogen i sin hjemby Nasaret, åpnet han bokrullen og leste fra profeten Jesaja: "Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et godt budskap for fattige.

Han har sendt meg for å rope ut at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år fra Herren” (Luk 4:18-19).

Senere viste Jesus hva dette betydde i praksis: Vi kan ved flere anledninger lese om at han mettete mange mennesker, noe som viser at han brydde seg om menneskenes sult og om menneskenes forhold til hverandre (Matt 14:13-23, 15:29-39). Også i liknelsen om den barmhjertige samaritan - om mannen som ble slått ned av røvere, men som både en prest og en levitt på vei til tempeltjenesten gikk forbi - viste Jesus at menneskers nød og behov har førsteprioritet, ikke religiøse forskrifter (Luk 10:25-37). Med dette og andre ting bandt Jesus religiøst liv og omsorg for menneskers velbefinnende sammen som to sider av samme sak.

Som kirke er vi kalt til å være budbringere av evangeliet på mange måter. Vi er kalt til å bringe hele evangeliet til hele verden. Det er mitt håp at dette dokumentet kan bidra til å bygge broer mellom ulike retninger innen kirkene og lede oss alle til en dypere forståelse av hva det vil si å være kirke i vår tid.

TILLEGG: One last comment and question regarding the terms margins and center: I understand the rationale behind this terminology. Nevertheless, as I read the Bible, and especially the teachings of Jesus, who again and again turned things upside down, the only ones that are located in the margins are those that believe that they are in the center. Are we among them? If so, we have to rethink this terminology.